

Радован Зоговић
ДВИЈЕ ПЈЕСМЕ

ОД МИСЛИ НЕСАНИЦА, ОД НЕСАНИЦЕ МИСЛИ

Ја сам то, шерочка моја, машерочка,
шерочка-машерочка седам просаца с дукатом за појасом,
мислио кудикамо друкчије. Је ли, на примјер,
код тебе суша, висе ли крила у птица,
јесу ли жита, под сабљом сунца, вратове сагла,
сахну ли извори и уста —

а код њега је,
код њега далеког, далеког само на миље,
свјежина бодра од кише, и киша још бодрија,
да он те свјежине и кише далеководом
теби преручи. И да те ничим за преручено не задужи,
да ти никаква рачуна не срачуна.

Је ли у њега далеког, далеког само на миље,
снијег са мразом, мрзну ли точковима за шине
возови с угљем и брашном, стегне ли студен
душнике-димњаке учионица препуних дјеце,
а код тебе ојужи, отопли, код тебе од југовине
капље, утркујући се, капавица стреха —

да ти
мекоте, топлине, југовине њему преручиш
на стотине хиљада кубика. И да га ничим не задужиш,
да му за преручено никаква рачуна не срачунаш.

Ја сам то, шерочка моја, машерочка,
шерочка-машерочка седам просаца с дукатом за појасом,
мислио кудикамо друкчије . . . Шта: мислио? Срцем
самим у оба значења хранио! Шта: кудикамо
друкчије? Сасвим друкчије! Сасвим друкчије!
Је ли, на примјер, теби, болесној, спавање и дању — лијек,
а онамо је већ сумрак, па тмица —

да он те тмице,
те љековите, те пошто-пото, свакога дана
на хиљаде кубика шаље. И да те за то ни гроша не задужи,
да ти никаква рачуна не срачуна.

Свиће ли зора у њега, далеког само на миље,
 много раније, настављају ли се ноћи
 код њега ноћима код тебе —

да се то сматра
 за продужење заједничкога дана, за продужење
 заједничкога одмора на смјену.
 Да се то у закон упише,
 и да једно другом рачуна не рачуна.
 Да чак у томе не буде:
 Свако За Себе.

Тако сам ја то, шерочка моја, машерочка,
 шерочка-машерочка седам просаца с дукатом за појасом,
 видио мишљу и срцем; хранио, штитио срцем
 и мишљу. Видим и храним и данас. И то виђење
 право у срце и право из срца, не замијених. Замијених ли,
 срце ће тај час стати. Или, још горе,
 срце ће куцати мртво.

НЕПОСЛАНО ПИСМО Б. В.

Да, некад драги земљаче са истих ливада, истих њива,
 ти само за мртве покажеш у оку измаглице,
 само њих признајеш, на њих се само осврћеш и позиваш.
 Мртви су, зна се, најбоље присталице.

Вјерни, мртви су вјернији, сигурнији чак од кривца
 кога у петљи кривице притежу кô у петљи.
 Мртви не изда ни гримасом — он чак за гримасу нема лица.
 Мртви не бива ни крут, ни љутит, ни уједљив.

Мртви пристаје на све: ти кажеш — остаје како кажеш.
 Оданост? О нико никад као мртви није одан!
 Од мртвих роптања ни колико је од ноћи шума шаше,
 срџбе — ни колико ноћу одахне мртва вода.

Мртви се не купе. Нико се ником не гласка и не шуња.
 Шушкања нема. Пањкања нема. Сувишан сваки вребач!
 Мртви се никад не замисли; мртви не може да посумња,
 не може да се, коначно утврђен, поколеба.

И грешка је моја (признајем грешку) што прије наших кавги
 не скончах. Што, боље рећи, не скончах на вријеме.
 А да погодих, било би, сам знаш: досљедни, вјерни, драги . . .
 Бреме придјева. Једва бих, и мртав, носио ово време!